

FOLK OG LAND

Den store Mann talar ut med Fynd det, om han trur på, om han so skal vitna mot eit heilt Århundrad.

A. O. Vinje.

Herf Kristian Skarv
Nasjonal 79
Utleval Heggby

OTTAR HUUSE:

En underlig uttalelse i høyesterettsdommen over Quisling

Førstevoterende i Quisling-saken, dommer Fougner, som fikk medhold av de øvrige voterende, nemlig Behr, Klæstad, Stang og justitiarius Pål Berg, sier bl. a.: «Han (Quisling) må videre ha forstått at den store flerhet blant de som gikk inn i hans parti eller tilsluttede organisasjoner tilførte ham og partiet lite av karaktermessige eller intellektuelle verdier.» Denne ut-

talelse er uten mening usann, og den er nok ikke engang forsøkt bevist i saken, hvorfor det ikke var prosessuell adgang til å komme med den i domspremissene. Jeg lærte å kjenne et par tusen N.S.-medlemmer under mitt 2 1/2 årige opphold i Ilebu. Også ellers kjente jeg en del av dem. De ga inntrykk av å være solide, gode, dyktige og hederlige samfunnsborgere, til dels begavede menn. De bar sin skjebne med verdighet og ro tiltross for at de følte seg urettferdig dømt, straffet og plyndret av sine politiske motstandere og til dels hadde familier som led nød og måtte tåle pøbelaktige krenkelser fra jøssingenes side. De så med forakt på rettsoppgjøret, som i virkeligheten var satt i gang av de hevngjerrige ledere av den såkalte hjemmefront. Jeg hørte aldri om tyveri blant fangene. Derimot har jeg hørt at tyveri hørte til dagens orden blant jøssingene på Grini under okkupasjonen. Etter min mening stod medlemmer av N.S. moralsk og intellektuelt over gjennomsnittet i samfunnet for øvrig til tross for at det i N.S. også var endel av nasjonens berme som ikke

(Forts. side 4).

Den norske generalstab om årsaken til 9. april

Sensasjonelle slutninger offentliggjort i et svensk ukeblad

Det svenske tidsskrift Vecko-Journalen bringer i sitt nr. 15 for 9. april 1954 en bemerkelsesverdig artikkel av dosent Sven Ulric Palme: «Forrådt Norge av Frankrike?». I undertitelen heter det: «Det tyske angrepet på Danmark og Norge 9. april 1940 fremkalt bevisst av det franske diplomati — dette er den sensasjonelle slutning som den norske generalstabs krigshistoriske avdeling er kommet fram til under sine etterforskninger og som her kommenteres av dosent Sven Ulric Palme.»

Vi skal tillate oss i det følgende å gjengi en del avsnitt av dosent Palmes artikkel. Ventelig vil en ikke oppnå å se artikkelen gjengitt i noen annen norsk avis.

Det heter:

«— — — fremfor alt ville de (d.v.s. Hitler og hans sakkyndige) ha fred og ro i Skandinavia. De holdt nettopp på med forberedelsene til den store panserstormen mot Paris gjennom Holland, Belgia og Nord-Frankrike. Deres mening framfor noe annet: den størst mulige kraftsamling mot de franske og engelske armeene i vest og en hurtig seier. — — — For sikkerhets skyld gjorde man i Berlin opp planer for et angrep på Danmark og Norge, men man hadde ingen alvorlig tanke om å la det komme så langt i virkeligheten. Det skjedde bare for sikkerhets skyld. Men så inntraff den plutselige avgjørelsen. I midten av januar bestemte Hitler seg for å okkupere Danmark og Norge så snart værforholdene måtte tillate det.»

Hva hadde hendt? Var det bare et nykke av en forvirret hjerne? Eller hadde tyskerne fått nye informasjon, som innga dem en plutselig frykt for en alliert aksjon oppe i nord? Disse spørsmål har man med rette stilt seg etter krigen. Og nå har den norske generalstaben gitt et svar i en offisiell publikasjon, i en ifølge offentlig oppdrag utarbeidet historikk. Og dette svar er sensasjonelt.

Først gjelde det å fastslå hvilken dag Hitlers beslutning ble tatt. Gjennom et notat i en bevart krigsdagbok visste man at avgjørelsen ble

tatt i midten av januar — «mitte januar». Men man måtte føle seg oppfordret til å søke nærmere beskjed. Og denne har man fått i et vitneutsagn av en tysk offiser i general Jodls stab. Han har opplyst at beslutningen ble tatt den 11. januar.

Denne datum har rammet de norske krigshistorikerne som et lyn. Ti nettopp den 11. januar hadde det hendt noe skjebnesvangert: den dag hadde en fransk avis publi-

sert innholdet av den strengt hemmeligholdte norsk-engelske tonnasjeavtale fra november måned. Det hadde sine gode grunner at nordmennene hemmeligholdt tonnasjeavtalen. Ved denne avtalen stilte de nemlig 150 store tankskip til de alliertes forføyning. Det var et opplagt steg ut fra nøytralitetens vei til beste for England.

Det var i Journal de la Marine Marchande for 11. januar at man kunne lese en detaljert redegjørelse for tonnasjeavtalens innhold. Oppstandelsen i de norske regjeringkretser ble enorm. Norges mest velbevarte politiske hemmelighet hadde tytt ut, en hemmelighet som bare hadde vært kjent av noen få personer utenom regjeringen. Skulle denne fatale avismelding komme tyskerne for øre, ville det forverre Norges forhold til Tyskland.

Nordmennene innledet rigorøse undersøkelser for å bringe på det rene hvordan tonnasjeavtalen var blitt kjent av den franske avis. — Først tenkte man seg at lekasjen måtte være å søke et eller annet sted på norsk rederhold. Rederne hadde imidlertid bare fått rede på en del av avtalens innhold, bare så meget som var nødvendig for at de kunne skjytte sin del av saken. Og den franske avisen hadde hatt adgang til en fullstendig tekst. Undersøkelser fant sted også i de norske ministerier i London og Paris, men det viste seg at lekasjen ikke var å finne der. Fra London kom det også beskjed om at heller ikke det britiske utenriksministerium hadde noe ansvar. Britene hadde, bare helt rutinemessig gitt melding om saken til sine allierte i Paris.

(Forts. side 8).

ALEXANDER LANGE:

Dr. Scharffenberg beskylder regjeringen

Nygårdsvold for militært forrederi

I sin gigantiske kamp for å opplyse det norske folk om mørklagte historiske fakta har JOHAN SCHARFFENBERG i sin artikkel i Morgenbladet nr. 36/54 «Kildematerialet til okkupasjonens forhistorie» tatt et oppsiktsvekkende skritt.

Såvit jeg kan se beskylder han regjeringen Nygaardsvold for direkte militært landsforrederi. Vi gjengir nedenfor vedkommende utsagn, så kan leserne selv avgjøre om vi har rett i vår påstand om at Scharffenberg øyensynlig søker å pådra seg injurieklage fra regjeringen Nygaardsvolds gjenlevende medlemmer — for å fremtvinge en rettslig belysning av forhistorien til 9. april.

Han skriver bl. a.:

«Av særlig interesse vil være redegjørelse for de krav som sjefene for de forskjellige avsnitt av nøytralitetsvernet stilte om forsterkninger, ofte forgjeves.»

«Den tidligere kommanderende general L'aake forklarte for undersøkelseskommisjonen «at han etterhånden kom til det resultat at Regjeringen stolte på England og at den gikk ut fra at det ikke skulle komme til kamphandlinger på landjorden. — Hvis det kom et tysk angrep, ville England hjelpe til å avvise det, og kom det et engelsk angrep, skulle vi ikke slåss.» (Uth. her.)

Så kommer Scharffenbergs spørsmål som inneholder en

graverene siktelse: «Ble av den grunn kravet om forsterkning av vernet på Sola flyplass avslått på høyeste hold, tross generalstabens anbefaling?»

«Den engelske plan var: Okkupasjon av Stavanger og ødeleggelse av Sola flyplass, deretter tilbaketrekning av de engelske tropper før tyskerne kom (kfr. Der-ry).»

«Jo svakere forsvart Sola var desto lettere kunne denne plan gjennomføres,» fortsetter Scharffenberg sin forferdelige siktelse mot regjeringen Nygaardsvold for hemmelige stemplinger bak folkets rygg med krig for øye og NB mot den kunngjorte fouts-

Forts. side 8

FOLK og LAND

Ansv. utgiver og redakteur

Finn Brun Knudsen

Telefon 55 76 56. Postboks 1407.

Ekspedisjon: Kierschowsgt. 5, Oslo — Tlf. 37 76 96

Den gang Koht var framsynt

På et annet sted i dagens nummer bringer vi en artikkel om den franske regjeringens anslag mot Norges nøytralitet. La oss i den forbindelse merke oss hva utenriksminister Koht uttalte i Stortingets Utenrikskomite den 22. desbr. 1939:

«Eg trur som formannen (d.v.s. Hambro) vestmaktene — lat meg taka det konkret — ikkje har noko ynskje um just å driva oss inn i krigen, det er so, men det som Vestmaktene vil ha oss til å gjera, det er ting som vil føra oss inn i krigen. Vestmaktene går ut frå og segjer beint fram: Ja vel, De skal få vera nøytrale, men vel å merke på den måten at De

hjelper oss i krigen. Det må då vera heilt klart at det blir i strid med nøytraliteten vår, det kan ikkje bli anna enn i strid med nøytraliteten, ja vel, då veit vi ikkje lenger hva vi er uppe i -- eller kanskje vi veit det altfor godt.»

Det var vel ikke akkurat framsyntheten som preget Koht som norsk utenriksminister. Ved denne anledningen så han imidlertid ganske klart. Det nyttet bare ikke. Folk som C. J. Hambro — med sin grenseløse tillit til alt som var engelsk — var ham ennå for sterk. Det gikk som Koht spådde. Og som England ville. Vi ble tvunget inn i Ragnarokket.

Og vi i NS fikk skylden!

Hovmotet sprekker

I en tospaltet artikkel i Dagbladet er Knut Eidem den 6. april ute og lufter sin forbauselse over at han overalt i Tyskland i etterkrigstiden har funnet en enstemmig begeistring for Norge og nordmennene hos de tyske soldater som gjestet oss under okkupasjonen. Alle som én har med stolthet nevnt Norge som sitt annet fedreland, med mange gode venner, utallige koselige minner og kjærlige jenter, sier herr Eidem, og noen motstandsfront hadde de ikke merket noe til.

Han fortsetter:

«Det har slått meg: Den norske isfronten kan ikke ha vært så heroisk kjølilig som vi gjerne har trodd og skrytt av. — — — Den norske isfronten — — har tydeligvis ikke gjort særlig inntrykk. — — — Gode nordmenn var kanskje mer lunkne enn vi har lyst til å huske oss selv.»

Ja, det er trist år skrytet visner og dør. Her trakk vi ned blandinggardinene og

klunket kongesangen med lyddemper på pianoet, unnløt å gå på kino og reiste oss stilt og forsiktig når vi fikk en tysk medpassasjer på tog eller trikk. Her fiffet vi oss opp med binders, hår nedover snippen og islendere til under knærne. Og så — «enk! — har alt dette gått hus forbi hos tyskerne! De fattet ikke for noen helter vi var. Og nå lengter de bare tilbake til oss og all den hyggen vi beredte dem.

Slikt er fortærende å måtte konstatere for gode patrioter og kjempere med helteform.

I 9 lange år har vi vasset i selvforherligelse. Og så renner det hele av oss i et blunk! Det er kanskje likevel noe sant i det som de gamle romere hadde erfart: Sic transit gloria mundi?

Meget og mangt har vi mistet. Nå mistet vi det siste: den gylne glorie og våre heltepanner! Vi var ikke helter, vi var — lunkne! Akk, ja!

Direktør Falck
forsvares

Nei, herr redaktør. Jeg er nok ikke enig i dette angrep på direktør Falck. Dette er en person som har vært utsatt for gjentagne skarpe angrep, spesielt fra en Bergens-avis. Hva er det nå i grunnen direktør Falck skal anklages for? At han holdt hjulene i gang.

Ja, jeg vet jo at der er en masse nordmenn som mener at alt burde ha vært stoppet og alt skulle ha ligget dødt. Det var jo unasjonalt alt hva en så stelte med. Våre sjøfolk av kjempet for de allierte under krigen har jo også fått så meget velfortjent ros. Hva så med alle de, som måtte seile på Norge under krigen. Jeg har aldri hørt et rosende ord om noen av disse som stadig satte livet på spill. Det var vel ikke bare krigsmaterialer som disse båter førte, der kom jo en uendelighet av matvarer også fra Tyskland under krigen.

Har noen tenkt over hvilken elendighet det ville ha vært om alle norske båter lå stille?

Jeg kjenner ikke direktøren. Hvorledes har han gjennom et helt liv behandlet sine underordnede og medmennesker? Deltok han i «Trampelaget» etter krigen da den norske nasjon forfulgte de som ble berørt av rettsoppgjøret... da der ikke skulle vises noen som helst nåde og barmhjertighet??? Nei, jeg tror ikke han deltok i dette, og da skal vi ikke bebreide direktøren i allfall ikke i den grad som vi skal bebreide hans hjerteløse landsmenn, som måtte ta hevn for alle pengene. *thor.*

*

Nei, herr «thor», vi anklager ikke direktør Falck, men vi fremhever hva han har bedrevet *uten derfor å bli straffet!* — Slik som så mange andre ble det for langt mindre innsats. Det vi vil ha frem er at det er forskjell på folk, og at folk i dir. Falcks posisjon står utenfor den grunnlovstridige lov som felte titusener av hans landsmenn. Men ikke herr direktør Falck.

Og direktør Falck har i alle fall begått en forbrytelse, han har ikke protestert mot uretten — uretten som nettopp han mere enn andre måtte se. *Red.*

Norge har opphevet visumtvangen for vesttyskere.

Den norske regjering har opphevet visumtvangen for tyske statsborgere med vesttysk pass fra den 1. juni. Viseringsfriheten gjelder for reiser og opphold i Norge som ikke strekker seg ut over tre måneder.

Fra «Norsk Landmandsforbund» til «NORSK JORD»

De enkelte næringer har organisasjoner som varetar næringens interesser. Bøndene fikk således i 1896 sin første landsomfattende organisasjon — Norsk Landmandsforbund — som i 1922 skiftet navn til Norges Bondelag.

I 1913 ble det stiftet en bondeorganisasjon til — Norsk Bonde- og Småbrukarlag —. Forsøk før, under og etter okkupasjonen på å slå disse organisasjoner sammen, har ikke ført fram.

På grunn av den situasjon som oppsto under okkupasjonen, ble Norges Bondelag noe omdannet, og fortsatte sin virksomhet under navnet Norges Bondesamband, mens Norsk Bonde- og Småbrukarlag måtte innstille sin virksomhet.

Under okkupasjonen sto Norges Bondelag til mars 1942 og senere Norges Bondesamband alltid på vakt for å verne den norske bondes frihet og eiendomsrett. Norges Bondesamband avviste således meget bestemt okkupasjonsmaktens krav om tvungent medlemskap i bondeorganisasjonene, og tok kampen opp mot diktaturet. Bondesambandet greide å avdempe de vanskeligheter som okkupasjonen førte med seg for de norske bønder, og det til tross for den motstand det møtte også fra enkelte bønders side. Det er å anta at det norske jordbraks interesser var av helt underordnet betydning. Bondesambandets virksomhet i okkupasjonsårene ble gransket inngående av vårt rettsvesen. I 1949 falt det dom i saken. **Domspremissene inneholdt mange meget anerkjennende ord om Bondesambandets virksomhet og såvel ledelsen som medlemmene ble enstemmig frikjent.** Denne dom kom fullstendig på tvers av all forutgående propaganda og forhåndsdomming og ble derfor heller ikke offentliggjort av pressen.

*

Ved okkupasjonens slutt i 1945 ble Norges Bondesamband nedlagt og vi fikk igjen to organisasjoner — Norges Bondelag og Norsk Bonde- og Småbrukarlag. For Norges Bondelags vedkommende ble det en helt ny organisasjon, med nye lover, og retningen

ble en helt annen enn i det gamle bondelags tid.

En kan peke på at prisforhandlingene med staten, hvor prinsippet om utjevning ble godtatt, slik at en tar fra den ene og gir til den andre. Ja, det ble endog tatt av de penger som tilkom bøndene i form av økte priser på produktene og brukt til løsning av oppgaver som henhører under staten. Noe som meget vanskelig ville latt seg gjennomføre uten våre utbygde omsetningsorganisasjoner.

Norges Bondelag går også inn for 100 prosents tilslutning til landbrukets salgorganisasjoner, og det til tross for at vedtektene til en del av disse legger bånd på medlemmene som smaker av livegenskap. En vil også peke på den stilling som bøndenes representanter har inntatt til den nye jordlov, hvor eiendomsretten blir undergravd i den grad at den blir helt illusorisk.

Kort sagt følger det nye Norges Bondelag en retning som på flere punkter bryter sterkt med gammelt bondesyn.

Norges Bondelag hadde under statsråd Mellbyes ledelse en enestående popularitet blant Norges bønder. Det nye bondelag nyter godt av denne «goodwill», og det er vel så at det alminnelige medlem følger faret uten å være merk-sam på hvor det bærer hen.

Norsk Jord ble stiftet for et år siden, fordi vi var dypt

uenige i den holdning som Norges Bondelag har inntatt til etterkrigsoppgjøret og fordi vi var uenige i den nye linje som Norges Bondelag følger. Vi mener at våre salgs- og innkjøpsorganisasjoner er av overmåte stor betydning for bondenæringen, men vi er uenige i at de skal bli enerådende på hvert sitt felt — bli monopoler, som uvegerlig får alle monopolets svakheter og som det til og med er stor fare for vil ende som statsledede monopoler i det øyeblikk bondene måtte få organisert en 100 prosents tilslutning og med organisasjonsvedtekter som binder alle landets jordbruk uløselig til vedkommenne organisasjon.

Det blir så smukt argumentert med at disse bestemmelser i vedtektene som slavebinder medlemmene, er formulert slik nettopp for å hjelpe medlemmene derved at de gjør organisasjonene sterkere.

Norsk Jord er uenig i et slikt resonnement og mener at selv om en organisasjon med 100 prosents tilslutning og med diktatorisk myndighet klarte å skaffe et bedre økonomisk resultat — hvilket vi meget stert betviler — så er det bare en dårlig hjelp dersom den skjer på bekostning av den personlige frihet. Livet har heldigvis større verdi enn penger.

Norsk Jord mener at det er hver bondes plikt å verne om denne friheten, en frihet som Norges bønder har kjempet for så langt som landets historie går tilbake i tiden, til glede og gagn for nålevende og kommende slekter. Det er bl. a. denne trang til frihet som gjør at vi bønder er bønder — til tross for en lang arbeidsdag og liten timebetaling.

Nansenskolens motto: «Ærefrykt for livet hvor det enn finnes! Ærbødighet for ethvert enkeltmenneskes muligheter og respekt for den frie tanke!» gjelder ikke bare de åndelige verdier, men også de materielle. En enerådende organisasjon har så lett for å krenke den enkeltes rett.

Norsk Jord mener at alle våre salgs- og innkjøpsorganisasjoner tjener den enkelte såvel som samfunnet best, når de arbeider i konkurranse med de private næringsdrivende. — Organisasjonene blir da kontrollerbare og den enkelte kan fritt velge de forretningsforbindelser som han finner seg best tjent med.

Vi lever i en tid da det både fra statens og de store organisasjoners side går til angrep på den enkeltes frihet og selvbestemmelsesrett i demokratiets og framskrittets navn. Dessverre er det så få

som ennå ser hvor det bærer hen.

Sigurd Hoel sa for en tid siden i Studentersamfunnet i Trondheim bl. a.: «Det er ikke lenger en prinsippforskjell mellom vår egen situasjon og diktaturet, det er bare en gradforskjell — selv om den er stor. Den enkeltes frihet er livsnerven i vestens kultur. — Mister vi sansen for denne frihet, er kampen mot diktaturet tapt før den er begynt.»

Norsk Jord er merksam på faren og vil hevde sitt syn overfor både myndigheter og organisasjoner. For øvrig vil vi — som våre vedtekter viser — ta hånd om norske bondeinteresser, hevde den private eiendomsrett og støtte det frie initiativ.

Alle som vil være med er velkomne i laget. Kontingenten er svært rimelig og hvert enkelt medlem er velkommen som medarbeider for våre ideer i møte, hvor bondens interesser drøftes ut over i bygdene og i vår spesielle spalte i bladet Folk og Land. Velkomne skal alle være! Og husk at vår oppfordring ikke bygger på noe ønske om å motarbeide hverken Norges Bondelag eller Norsk Bonde- og Småbrukarlag, som utvilsomt på mange måter gjør jordbruksnæringen og bondene meget store tjenester.

Refleksjoner av Argus

En Stockholm-avis skrev forleden, at nordmennene var det mest *royalistiske* folk i verden. Ja, kanskje vi var det. Jeg vet at jeg var en av dem inntil 7. juni 1940, og til og med fanatisk tilhenger av kongemakten. Men etter 1940 er jeg som et barn av en far, som har forlatt kone og barn og latt

Hva vi har satt som oppgave for Norsk Jord er å påvirke utviklingen i samsvar med vårt livssyn og å søke å knytte alle dem til arbeidet for bondenes sak som av en eller annen grunn ikke føler seg hjemme i noen av de andre bondeorganisasjoner.

Oslo i april 1954.

NORSK JORD

Aksel Berger Hans Rognerud
Trøgstad Ø. Toten

Ole N. Trolsnes
Lørenskog

K. G. Killingmo
Aurskog

Anders Hafskjold
Lier

Jon Skatvold
Skatval

Leif Gurandsrud O. J. Lie
Lier Romedal

Andr. Meland
Skoger

Tore Bergstøl
Nore i Numedal

dem sørge for seg selv. Når mannen kanskje en dag dukker opp igjen og går til «dekket bord», så blir ikke kjærligheten til faren som før! Og er det i grunnen noe rart i det?

*

I radio hørte jeg forleden Gerdhardsens og Torps sørgesåle for kronprinsessen. Da jeg kom ut på gaten, så spurte jeg en a-partimann jeg traf: Hørte De på Deres to første menn i radioen i dag? Nei, jeg gidder ikke å høre slikt, var hans svar. Hadde de to sagt det samme for 25 år siden, så hadde de sikkert blitt ekskludert av partiet, la han til.

*

Boligmangel er fremdeles et problem i mange kommuner. — Men hva kommer den knappe boligbygging av? Jo, for det første at alt byggemateriell fortrinnsvis skal gå til flyplasser og andre uproduktive formål. Og for det annet at ingen privat byggherre vil sette penger i nye boliger etter at staten ved et pennestøk har gjort husbyggingen ulønnsom. Ikke bare ulønnsom, men rene underskuddsforetagender. Huseierne i dette land var satt i en særklasse ved ikke å få kompensasjon for stigende vedlikeholdsutgifter, men endog har måttet tåle nedslag i husleien, som har vart helt siden Administrasjonsrådet tok til i 1940. Hva huseierne har tapt i disse 14 år blir meget følelig for dem som har leieboere. Og så setter man alltid en partitro arbeiderpartimann som leder av (Forts. side 7)

UKENS KRONIKK

Frankrikes fremste militærpersonlighet, marskalk Juin bragte diskusjonen om Europa-hæren inn i en ny gate da han uttalte: «Finn på noe annet enn Europahæren.» — Den franske forsvarsminister avkrevet Juin en forklaring, men fikk beskjed om at Juin ga pokker i ham. Denne tilsynelatende lokale strid går videre og bringe vel ikke «det europeiske forsvarsfellesskap», som er den offisielle betegnelse på begrepet «Europahæren», nærmere målet.

*

Under siste krig ble der dannet en Europahær innen rammen av det tyske Waffen SS. Her kjempet frivillige fra Norge, Danmark, Nederland, Belgia, Frankrike, Spania og mindre grupper fra andre land, sammen med — og på like fot med — tyskerne. Den felles fiende var kommunismen — den samme fiende som i dag gjør en Europahær brennende aktuell som den siste sjangse for å

redde Vest-Europa fra den røde syndflod.

Planene om en Europahær oppsto etter aggresjonen i Korea 1950. Spørsmålet om tysk deltakelse i forsvaret av

Vest-Europa ble med ett ansett som påtrengende nødvendig av de amerikanske militære og politiske ledere, og fikk sitt svar i en traktat om det europeiske forsvarsfellesskap som ble undertegnet i Paris den 27. mai 1952 av Belgia, Frankrike, Nederland, Italia, Luxemburg og Tyskland. Traktaten skal gjelde for 50 år, er ment å være rent defensiv og forutsetter hel likestilling mellom deltakerlandene.

Traktaten bestemmer at hæren skal være på 43 divisjoner og fordelingen skal være: Frankrike 14 divisjoner, Tyskland 12, Italia 11, Bene-

luxlandene 6. Hver divisjon skal bestå av ca. 13 000 mann og skal opptre i de respektive lands uniformer og utdannes av offiserer fra de respektive land. Sammensmelting til en overnasjonal hær

skjer ved opprettelse av armeer på ca. 80 000 mann sammensatt av enheter fra flere nasjoner og skal ledes av offiserer fra flere land.

Europahæren ledes av et kommissariat på ni medlemmer (Frankrike, Tyskland og Italia hver to, Belgia, Nederland, Luxemburg hver 1) som danner et slags forsvarsministerium. Medlemmene er uavhengige og mottar ikke ordre fra de nasjonale regjeringer, og beslutninger kan fattes ved simpelt flertall. Den politiske side av fellesskapet varetas av et ministerråd og en forsamling på 87 medlemmer.

Som man vil se er England

ikke med i dette forsvarsfellesskap, tross det faktum at England er en del av Rest-Europa. Imidlertid har England erklært seg villig til å delta i ministerrådets forhandlinger, når der behand-

les spørsmål av interesse for det felles forsvar.

Traktaten som ble inngått i 1952 må ratifiseres av de respektive regjeringer for å bli gyldig. Hittil har bare to land ratifisert, derav Vest-Tyskland hvor forbundspresident Heuss undertegnet avtalen den 29. mars i år, etter at Forbundsdagen i Bonn en måned tidligere hadde vedtatt de grunnlovsendringer som var nødvendig for å begynne den tyske opprustning.

Frankrike har fra første øyeblikk av vært meget skeptisk, og før Forbundsdagen vedtok grunnlovsendringene ble forholdet tatt opp i den

franske nasjonalforsamlings utenrikskomite, som henstilte til den franske høykommisær i det besatte Vest-Tyskland å nedlegge veto mot de tyske beslutninger. Denne henstilling — som ikke ble fulgt — utløste harme blant vest-tyskerne og vanskeliggjør det vennskapelige samarbeide som er grunnlaget for fellesskapet.

Men bak det hele står USA som gjennom sin utenriksstat arbeider energisk for å bringe pakten i havn og påvirker Frankrike på alle måter til å følge tyskernes eksempel.

Tyskland gikk i siste krig inn i en krig på liv og død mot kommunismen, og kan nå med god rett si at det går i spissen for det felles europeiske forsvar, og det er fullt oppmerksom på at Tysklands bidrag er av så vital betydning at lykkes det ikke å danne Europa-hæren som påtenkt, vil den likevel presse seg fram, og da sannsynligvis med Tyskland som den desidert ledende nasjon.

uenige i den holdning som Norges Bondelag har inntatt til etterkrigsoppgjøret og fordi vi var uenige i den nye linje som Norges Bondelag følger. Vi mener at våre salgs- og innkjøpsorganisasjoner er av overmåte stor betydning for bondenæringen, men vi er uenige i at de skal bli enerådende på hvert sitt felt — bli monopoler, som uvegerlig får alle monopolets svakheter og som det til og med er stor fare for vil ende som statsledede monopoler i det øyeblikk bondene måtte få organisert en 100 prosents tilslutning og med organisasjonsvedtekter som binder alle landets jordbruk uløselig til vedkommende organisasjon.

Det blir så smukt argumentert med at disse bestemmelser i vedtektene som slavebinder medlemmene, er formulert slik nettopp for å hjelpe medlemmene derved at de gjør organisasjonene sterkere.

Norsk Jord er uenig i et slikt resonnement og mener at selv om en organisasjon med 100 prosents tilslutning og med diktatorisk myndighet klarte å skaffe et bedre økonomisk resultat — hvilket vi meget stert betviler — så er det bare en dårlig hjelp dersom den skjer på bekostning av den personlige frihet. Livet har heldigvis større verdier enn penger.

Norsk Jord mener at det er hver bondes plikt å verne om denne friheten, en frihet som Norges bønder har kjempet for så langt som landets historie går tilbake i tiden, til glede og gagn for nålevende og kommende slekter. Det er bl. a. denne trang til frihet som gjør at vi bønder er bønder — til tross for en lang arbeidsdag og liten timebetaling.

Nansenskolens motto: «Ærefrykt for livet hvor det enn finnes! Ærbødighet for ethvert enkeltmenneskes muligheter og respekt for den frie tanke!» gjelder ikke bare de åndelige verdier, men også de materielle. En enerådende organisasjon har så lett for å krenke den enkeltes rett.

Norsk Jord mener at alle våre salgs- og innkjøpsorganisasjoner tjener den enkelte såvel som samfunnet best, når de arbeider i konkurranse med de private næringsdrivende. — Organisasjonene blir da kontrollerbare og den enkelte kan fritt velge de forettningsforbindelser som han finner seg best tjent med.

Vi lever i en tid da det både fra statens og de store organisasjoners side går til angrep på den enkeltes frihet og selvbestemmelsesrett i demokratiets og framskrittets navn. Dessverre er det så få

som ennå ser hvor det bærer hen.

Sigurd Hoel sa for en tid siden i Studentersamfunnet i Trondheim bl. a.: «Det er ikke lenger en prinsippforskjell mellom vår egen situasjon og diktaturet, det er bare en gradforskjell — selv om den er stor. Den enkeltes frihet er livsnerven i vestens kultur. — Mister vi sansen for denne frihet, er kampen mot diktaturet tapt før den er begynt.»

Norsk Jord er merksam på faren og vil hevde sitt syn overfor både myndigheter og organisasjoner. For øvrig vil vi — som våre vedtekter viser — ta hånd om norske bondeinteresser, hevde den private eiendomsrett og støtte det frie initiativ.

Alle som vil være med er velkomne i laget. Kontingenten er svært rimelig og hvert enkelt medlem er velkommen som medarbeider for våre ideer i møte, hvor bondens interesser drøftes ut over i bygdene og i vår spesielle spalte i bladet Folk og Land. Velkomne skal alle være! Og husk at vår oppfordring ikke bygger på noe ønske om å motarbeide hverken Norges Bondelag eller Norsk Bonde- og Småbrukarlag, som utvilsomt på mange måter gjør jordbruksnæringen og bondene meget store tjenester.

Refleksjoner av Argus

En Stockholm-avis skrev forleden, at nordmennene var det mest *royalistiske* folk i verden. Ja, kanskje vi var det. Jeg vet at jeg var en av dem inntil 7. juni 1940, og til og med fanatisk tilhenger av kongemakten. Men etter 1940 er jeg som et barn av en far, som har forlatt kone og barn og latt

Hva vi har satt som oppgave for Norsk Jord er å påvirke utviklingen i samsvar med vårt livssyn og å søke å knytte alle dem til arbeidet for bondenes sak som av en eller annen grunn ikke føler seg hjemme i noen av de andre bondeorganisasjoner.

Oslo i april 1954.

NORSK JORD

Aksel Berger Hans Rognerud
Trøgstad Ø. Toten

Ole N. Troisnes
Lørenskog

K. G. Killingmo
Aurskog

Anders Hafskjold
Lier

Jon Skatvold
Skatval

Leif Gurandsrud O. J. Lie
Lier (Romedal)

Andr. Meland
Skoger

Tore Bergstøl
Nore i Numedal

dem sørge for seg selv. Når mannen kanskje en dag dukker opp igjen og går til «dekket bord», så blir ikke kjærligheten til faren som før! Og er det i grunnen noe rart i det?

I radio hørte jeg forleden Gerdhardsens og Torps sørgetale for kronprinsessen. Da jeg kom ut på gaten, så spurte jeg en partimann jeg traf: Hørte De på Deres to første menn i radioen i dag? Nei, jeg gidder ikke å høre slikt, var hans svar. Hadde de to sagt det samme for 25 år siden, så hadde de sikkert blitt ekskludert av partiet, la han til.

Boligmangelen er fremdeles et problem i mange kommuner. — Men hva kommer den knappe boligbygging av? Jo, for det første at alt byggemateriell fortrinnsvis skal gå til flyplasser og andre uproductive formål. Og for det annet at ingen privat byggherre vil sette penger i nye boliger etter at staten ved et pennestrøk har gjort husbyggingen ulønnsom. Ikke bare ulønnsom, men rene underskuddsforetagender. Huseierne i dette land var satt i en særklasse ved ikke å få kompensasjon for stigende vedlikeholdsutgifter, men endog har måttet tåle nedslag i husleien, som har vart helt siden Administrasjonsrådet tok til i 1940. Hva huseierne har tapt i disse 14 år blir meget følelig for dem som har leieboere. Og så setter man alltid en partitro arbeiderpartimann som leder av (Forts. side 7)

UKENS KRONIKK

Frankrikes fremste militærpersonlighet, marskalk Juin bragte diskusjonen om Europa-hæren inn i en ny gate da han uttalte: «Finn på noe annet enn Europahæren.» — Den franske forsvarsminister avkrevet Juin en forklaring, men fikk beskjed om at Juin ga pokker i ham. Denne tilsynelatende lokale strid går videre og bringe vel ikke «det europeiske forsvarsfelleskap», som er den offisielle betegnelse på begrepet «Europahæren», nærmere målet.

Under siste krig ble der dannet en Europahær innen rammen av det tyske Waffen SS. Her kjempet frivillige fra Norge, Danmark, Nederland, Belgia, Frankrike, Spania og mindre grupper fra andre land, sammen med — og på like fot med — tyskerne. Den felles fiende var kommunismen — den samme fiende som i dag gjør en Europahær brennende aktuell som den siste sjangse for å

redde Vest-Europa fra den røde syndflod.

Planene om en Europahær oppsto etter aggresjonen i Korea 1950. Spørsmålet om tysk deltakelse i forsvaret av

EUROPAHÆREN

Vest-Europa ble med ett ansett som påtrengende nødvendig av de amerikanske militære og politiske ledere, og fikk sitt svar i en traktat om det europeiske forsvarsfelleskap som ble undertegnet i Paris den 27. mai 1952 av Belgia, Frankrike, Nederland, Italia, Luxemburg og Tyskland. Traktaten skal gjelde for 50 år, er ment å være rent defensiv og forutsetter hel likestilling mellom deltakerlandene.

Traktaten bestemmer at hæren skal være på 43 divisjoner og fordelingen skal være: Frankrike 14 divisjoner, Tyskland 12, Italia 11, Bene-

luxlandene 6. Hver divisjon skal bestå av ca. 13 000 mann og skal opptre i de respektive lands uniformer og utdannes av offiserer fra de respektive land. Sammensmelting til en overnasjonal hær

ikke med i dette forsvarsfelleskap, tross det faktum at England er en del av Rest-Europa. Imidlertid har England erklært seg villig til å delta i ministerrådets forhandlinger, når der behand-

franske nasjonalforsamlings utenrikskomite, som henstilte til den franske høykommisær i det besatte Vest-Tyskland å nedlegge veto mot de tyske beslutninger. Denne henstilling — som ikke ble fulgt — utløste harme blant vest-tyskerne og vanskeliggjør det vennskapelige samarbeide som er grunnlaget for fellesskapet.

Men bak det hele står USA som gjennom sin utenrikssetat arbeider energisk for å bringe pakten i havn og påvirker Frankrike på alle måter til å følge tyskernes eksempel.

Tyskland gikk i siste krig inn i en krig på liv og død mot kommunismen, og kan nå med god rett si at det går i spissen for det felles europeiske forsvar, og det er fullt oppmerksom på at Tysklands bidrag er av så vital betydning at lykkes det ikke å danne Europa-hæren som påtenkt, vil den likevel presse seg fram, og da sannsynligvis med Tyskland som den desidert ledende nasjon.

les spørsmål av interesse for det felles forsvar.

Traktaten som ble inngått i 1952 må ratifiseres av de respektive regjeringer for å bli gyldig. Hittil har bare to land ratifisert, derav Vest-Tyskland hvor forbundspresident Heuss undertegnet avtalen den 29. mars i år, etter at Forbundsdagen i Bonn en måned tidligere hadde vedtatt de grunnlovsendringer som var nødvendig for å begynne den tyske opprustning.

Frankrike har fra første øyeblikk av vært meget skeptisk, og før Forbundsdagen vedtok grunnlovsendringene ble forholdet tatt opp i den

Som man vil se er England

Dommer Benneches bok

Av Alexander Lange

(Forts. fra forrige nr.)

«Direktøren for Erstatningsdirektoratet» — Jens Christian Hauge fikk nu som første belønning etter massevirksomheten og var bukken som skulle passe havresekken og gjøre sin juriiske hjord sikker på at her kunne man storme løs på alle NS-medlemmer med det uhørte solidariske erstatningsansvar for «Norges skader under okkupasjonen», fordi man var medlem av en politisk og lovlig organisasjon... (Se den ved Alten, Fougner og Einar Hanssen overbevisende disSENS i Høyesterett i Stephan-son-saken).

Konjunkturmedlem av Arbeiderpartiet og delaktig i en rekke hittil upåtalte sivile mord og ugjerninger — J. Chr. Hauge, født Johansen, belærte de mindre viderekomne på følgende fortryllende måte:

«Jeg tror også det er ganske sunt for juristene å undersøke om dette økonomiske fellesansvar virker naturlig på folk flest — eller om man reagerer på det. Det er vanskelig å si hva folk flest mener om det, og det er særlig vanskelig i disse dager da stemningen er så pisket opp (!!!), men jeg tror for min del at det økonomiske fellesansvaret vil vise seg å svare til en sunn avreagert rettsbevissthet.» Hauge sikter vel til kriminelles rettsbevissthet.

«Så har jeg den ære å gi ordet til dr. jur. Johs. Andenæs. — Andenæs: ... Jeg skal ta for meg den sentrale bestemmelse i straffelovens pgrf. 86... Vanskeligere blir spørsmålet under den situasjon vi har hatt snart 5 år, hvor landet har vært okkupert og derfor... har vært nødt til et visst samarbeid med fienden. Haagerkonvensjonene forutsetter jo at den faktiske lovgivningsmakt og forvaltningsmyndighet går over til okkupanten og at befolkningen bøyer seg for dette... Man har ment at når den samlede straff i dommen ikke overstiger maksimumsstraffen i straffeloven (fengsel på livstid) skulle Grunnlovens pgrf. 97 i k k e være til hinder. Personlig tror jeg at denne fortolkningen er helt uriktig...»

Lokket konjunktorene herr

Andenæs til en karrierebefordrende lesning av loven? Den f. t. herskende klikk gjorde ham til Jan Skeies etterfølger som lærer i strafferett, så nu har de juridiske studenter for sikkerhets skyld begynt å lese loven innenat på egen hånd!

Dommer Benneche krydrer sitt arbeid med mange karakteristiske fotnoter:

«I september 1947 ble to heimefrontfolk (milorgmenn) frifunnet i lagmannsretten for å ha drept og ranet det jødiske ektepar Feldman, som de hadde påtatt seg å hjelpe over til Sverige. Underveis slo de ekteparet i hjel, stjal deres penger og verdisker og senket likene i Skrikerudtjernet. Morgenbladet for 3. 9. 1947 skrev: «Det dreier seg om drap av to mennesker, og utplyndring av deres lik. For begge disse f a s t s l å t t e forholdes vedkommende svarte lagretten nei til spørsmålet om skyld.»

Dommer Benneche beviste i retten at han i k k e var medlem av Nasjonal Samling den 9. april 1940, hva han i og for seg ikke finner straffbart etter pgrf. 86, men en hjelpe-dommer i Stavanger byrett — Albert Wensell — og to «bisovere» tilsidesatte vitneforklaringene. Benneche ble ribbet bra på formue. Han skriver: «At Staten, etter å ha arrestert og internert en mann på en slik måte... bemektiger seg hva han eier uten å varsle ham, og hindrer

ham i å bruke loven til sin beskyttelse — er selvsagt løsløst ferd.»

(Kfr. myndighetens behandling av f. eks. DE-NO-FAs grunnlagger Dietrich Hilditsch).

«I mitt tilfelle hadde politiet allerede like etter arrestasjonen satt seg i besittelse av mere enn kr. 100 000 — i kontanter og verdipapirer, og myndighetene visste både at jeg var solvent og at jeg ikke var den mann som ville unndra meg mine forpliktelser.»

Det ser ikke ut som at Benneche kunne tenke seg myndighetenes program: At visse folk skulle proletariseres. Advokat Trygve Wyller — som for tiden i Arbeiderbladet kjemper så drabelig for «kretsens» gullfasaner mot den lovlidige heimefrontkjemper og fiskersønn fra Lofoten, overlærer og advokat Edmund Haugs enke — Wyller sendte brev til Benneche om at Erstatningsdirektoratet hadde måtte beslaglegge hans bo (stikk i strid med f. eks. konkurslovens paragrafer 3, 7 og 8). — Hvor mange bestyrere har til datum gitt ofrene regnskap?

Les justitiarius Benneches bok! Den kan ikke gis noen bedre attest enn at den — blant mange andre — utfyller Bjørn Vardaas, Utrolig men sant, major Langeland og sokneprest H e d e m s gedigne skrifter.

Kirkens grunn

I en dagsavis fant vi den 7. april følgende lille «godbit»:

«På grunn av tendenser i tiden er det praktisk talt uråd å ytre seg uten at det tales om kirkens grunn. — For mange må det fortone seg slik at den norske kirke er en forfulgt minoritet i vårt land, utsatt for alskens overgrep. Nennsomt dirigeres debatten dit hen på grunnlag av det gamle ord om at martyrenes blod er kirkens sed.»

Det ville falle nok så naturlig å ha trodd at dette var et sitat fra «Fritt Folk» i februar 1942. Den gang var jo

nettopp uttrykket «Kirkens grunn» den vimpel som det politiske dynasti Berggrav-Hallesby lot blafre for øynene på en godtroende og uvitende almue, og hvis heisning innledet et av de styggeste kapitler i norsk kirkehistorie.

Det er imidlertid feil å tro at oppsettet skriver seg fra så lang tid tilbake og fra NS-avisen. Tvertimot er det helt ferskt og originalt, og står å lese i Arbeiderbladet i inneværende måned.

I dag er det omsider A-partiets tur til å få øynene opp for den geistlige hulhet. Karusellen på Youngstorget later til å ha fått farten opp!

Vår reaksjon mot kommunismen

Enhver kjenner av kommunismens vesen vet at de som er grepet av kommunismens ideologi også blir ivrige agitatorer for kommunismens utbredelse. Uten sammenlikning for øvrig vil de fleste NS-folk vite hvorledes de selv grepet av NS-ideologi også ble virksomme agitatorer for den sak de brente for.

Ære være det. V å r r e a k s j o n m o t K o m m u n i s m e n som satte inn etter Quislings avsløringer i Stortinget i 1932 virket fullstendig bremsende på kommunismens utbredelse i Norge. Det vil være vår heder til alle tider.

Men, siden den gang er det hendt mange og meget, — med resultat: en ny oppblomstring for kommunismen i hele Europa og ikke minst i Norge.

Hvor bærer det hen?

Finnes det ingen i Norge som kan løfte arven etter Quisling? U.S.A. har fått sin McCarthy.

Det er sikkert at det innen den tenkende del av det norske folk i dag finnes bekymring og uro nettopp overfor de samme problemer som McCarthy strir med i U.S.A., — bekymring fordi man tviler på våre myndigheters evne til å stoppe den kommunistiske infiltrasjon. Man frykter nemlig for at også våre myndigheter, de som vakt skal være, i atskillig utstrekning er med-infiltrert.

Jeg mener at man her i Norge har like stor bruk for en McCarthy som U.S.A.

Men, det ville jo være et under om f. eks. Stortinget i likhet med U.S.-senatet ville nedsette en komite med utstraks fullmakt til å granske den kommunistiske infiltrasjon i embets- og tjenestemannsstanden.

Da ville jo både Jacob Friis, Einar Gerhardsen, Oscar Torp, fhv. justisminister Gundersen og mange flere komme i søkelyset. Ikke å forglemme de statsadvokater som nå skal utferdige tiltale mot de nordmenn som har spionert for Sovjet-Russland her i Norge. Tenk om man skulle granske statsadvokat Nils Parelius! Men, de herrer kan foreløpig føle seg trygge og hygge seg med alle

dollarene fra U.S.A., som blir satset i kampen mot kommunismen. Nei, her får nok ingen McCarthy slippe til.

Det er det som er så urovekkende og bekymringsfullt.

Jeg har nevnt statsadvokat Nils Parelius, f. t. Møre fylke. Ikke fordi han i sin tid var Mot-dagist og tilbeder av Erling Falk, heller ikke fordi han var utsøkt vemmelig mot alle NS-folk under «rettsoppjøret», men p.g.a. hans eiddommelige spørsmålsstilling i egenskap av forhørsdommer i en alvorlig sak.

Det var i 1945 en tysk soldat som uaktsom kom til å slå ihjel en løslatt sovjetsoldat, fordi han antastet en norsk pike. Den tyske soldaten ble arrestert, forhørt og omsider dømt til livsvarig fengsel, ikke russeren selvsagt.

Først forhørt av Parelius, som bl. a. spurte: «Hvorledes kunne De driste Dem til å slå til en soldat av den seierrike røde arme? Tror De at De fremdeles kan gå omkring og spille Herrenvolk?»

Tyskeren svarte ganske kort: «Ich bin kein Herrenvolk. Ich bin Soldat.»

Nå får man bare håpe at det i hr. Parelius' embetsdistrikt ikke finnes noen som spionerer for den seierrike røde arme, og at han slipper å reise tiltale mot noen av den grunn.

Og så, til slutt noen ord om vår gamle kjenning og plageånd hr. Berget, statstjenestemann og vokter i Innherad fangeleir. Da Innherad skulle nedlegges som fangeleir, søkte hr. Berget seg over til Hustad fangeleir, men fangene der nektet fortsatt å la seg terrorisere av denne kommunist, hvorfor de ved henvendelse til leirens direktør fikk forpurret hr. Bergets videre utfoldelse som fangevokter.

Hr. Berget er nå blitt dømt ved Oslo Byrett for å ha forstyrt den ærverdige Nobelkomite (inklusive Martin Tranmæl) i dens høytidelige overrekkelser av fredsprisen til en mann som kommunistene mislikte.

Kanskje bærer dette bud om at våre myndigheter akter å handle i den rette McCarthy-ånd overfor kommuniste?

L. A. R.

Herr Sverre Hartmann!

Jeg har med interesse lest Deres 2 artikler i Bergens Tidende fra krigen i 1940. Jeg pleier å lese slikt noe, for det er morsomt å se hva som kan innbilles folk. Det er med dette som med skatten, det er utrolig hva folk kan vennest til.

I den første artikkel spør den norske befullmektigede hvorfor man skal ha 2 kapitulasjoner, en på Bjørnefjell (i Narvik) og en i Trondheim. Dietl svarte at man ønsket å ordne de rent militære ting i Narvik, mens de administrative anliggender måtte løses i Trondheim...

Vet virkelig ikke De, herr Hartmann, at kapitulasjonen på Bjørnefjell gjaldt 6. divisjon alene, som var den siste divisjon som kapitulerte, bortsett fra 1. divisjon som gikk over til Sverige i midten av april? Kapitulasjonene var foregått således

13/4 Overgivelse av avdelingene ved Heistadmoen, oberst Steens rapport.

15/4 Overg. av 3. divisjon v. befullm. ved divisjonen.

23/4 Overg. av samtlige tropper i Rogaland v. oberst Spørck.

29/4 Overg. av troppene i V.

Gausdal ved oberst Dahl.

1/5 Overg. av 2. divisjon ved oberst og stabssjef Schiøtz. — Sjefen for kommanderende generals adjutantstab var til stede, men undertegnet ikke dokumentet.

5/5 Overg. av 5. brigade i Trøndelag ved oberst Getz og oberst Wettre.

Ved kongelig resolusjon 18/5 1940 ble det opprettet en stilling som forsvarssjef, og komm. general Ruge fikk stillingen. Da Kongen og regjeringen forlot landet ble det gitt Ruge ordre om å innlede kapitulasjonsforhandlinger med tyskerne. Den 10/6—40 undertegnes det endelige og siste kapitulasjonsdokument av representanter fra den norske og tyske overkommando. Ikke hærens overkommando, men den norske. Kapitulasjonen var betingelsesløs, den inneholder kun forpliktelser for Norge, og kun rettigheter for Tyskland. Den gjelder samtlige norske stridskrefter, d.v.s. rubb og stubb, alt som har

med stridskrefter å gjøre. — Norge som stat er ute av dansen, det er nøytralt. I 2. artikkel står det at «samtlige norske stridskrefter» betyr «bare de stridskrefter som står under general Ruges kommando, ikke nordmenn i utlandet». — (Saken er den, at i og med at Norge som stat opphørte å være krigførende ved den betingelsesløse kapitulasjon i Trondheim, hadde nordmenn, som enkeltpersoner, rett til å gå inn i en fremmed krigsmakt om man ønsket det. Norge kunne ikke danne militære enheter og sette dem inn i kampen mot Tyskland. Det ble heller ikke gjort, men norske gikk inn i den engelske hær, som frivillige. Dette hadde man rett til, likesom våre frontkjempere hadde rett til å gå inn i den tyske hær i kampen mot bolsjevismen.

Hvorfor skal man egentlig ha denne gangen om den varme grøten, og «orientere» og «klarlegge»? Hvorfor ikke like godt komme fram med

kapitulasjonsdokumentet fra Trondheim i den form det ble undertegnet, og uten kommentarer? Jeg antar at det norske publikum selv kan bedømme hva det leser, uten å få inn med skjæer hva ditt og datt egentlig skal bety. Man skulle tro at skrift og tale fra 1940 var fullt av bare doble bunnør. Flere aviser har stillet seg velvillig til Deres «klarlegging». Jeg er sikker på at avisene også vil stille seg velvillig til også å ta inn kapitulasjonsdokumentet i den form som det i august 1940 ble signert av Nygaardsvold, Ljungberg og Koth. Disse eksemplarer ligger jo i utenriksdepartementets arkiv. Egentlig burde det vært tatt fram for å friske opp disse herrers hukommelse den gang de i retten påstod at de ikke kunne «erindre» å ha sett eller hørt om noe slikt dokument.

Men tilbake til kapitulasjonsdokumentet fra Trondheim, — etter Deres 2 klarleggende artikler ville det være på sin plass å få selve do-

kumentet servert i sin endelige form. Dette dokument er avgjørende for spørsmålet om Norge som stat deltok i krigen etter 10/6—40 og bør ikke holdes skjult lenge, eller holdes uklart med tåkeleggende «klarlegginger». La det komme fram både i norsk og tysk språkform. Til slutt, i paragraf 9 heter det nemlig:

«... Für seine Auslegung ist der deutsche Text massgeblich.»

Bendik Aarberg (sign.)

Artikkelen er kortet inn.

R e d.

Wollwebers makt stiger

Det østtyske kommunistpartis kongress sluttet 6. april bl. a. med valg. Til den sterkt utvidede sentralkomite valgtes sjefen for Statssikkerhetstjenesten Ernst Wollweber, sjefen for Folkepolitiet Heinz Hoffmann, justisminister Hilde Benjamin og partidiktteren Kurt Barthel.

Alle de hittidige medlemmer, president Pieck, ministerpresident Grotewohl, partisekretæren Walter Ulbricht m. fl. ble gjenvalgt. Pieck og Grotewohl har hittil i fellesskap bekledt formannsposten, som er blitt opphevet. Ulbricht er heretter partiets offisielle og virkelige leder.

JOAO DAS REGRAS

En «ny» rett

Autorisert oversettelse for Folk og Land

13

FJERDE KAPITTEL

«Døm ikke, for at I ikke skal dømmes! Ti med den samme dom som I dømmes med, skal I dømmes, og med det samme mål som I måler med skal I bli målt igjen.

Men hvorfor ser du splinten i din brors øye, men bjelken i ditt eget øye blir du ikke var? Eller hvordan kan du si til din bror: la meg dra splinten ut av ditt øye, og se, der er en bjelke i ditt eget øye! Du hykler! trekk bjelken ut av ditt eget øye, så kan du dra splinten ut av din brors øye!»
Matteus 7, 1-5.

I

SEMITISK MORAL

Av disse prinsipper fantes der ikke det minste spor i paragrafene til Hevntribunalets dom. Den som med oppmerksomhet studerte de virkelig interesserte i og «regissørene» av denne teater-

prosessen, ble ikke det ringeste forbauset over at disse psevdodommere fortrinsvis holdt seg til de regler som Moses overga til det jødiske folk:

«Når du nærmer deg en stad (nasjon) for å kjempe mot den, så skal du tilby den fred.

Og dersom den svarer deg fredelig og lukker opp for deg, da skal alt det folk som finnes i den være arbeidspiktig overfor deg og tjene deg.

Men dersom den ikke vil slutte fred med deg, men føre krig mot deg, da skal du beleire den. Og Herren din Gud skal gi den i din hånd, og du skal drepe alt mannkjønn i den med sverdets egg. Men kvinnene og barna og kveget og alt det som er i staden, alt byttet der, må du plyndre for deg, og du må fortære dine fienders bytte som Herren din Gud har gitt deg. Således skal du gjøre med alle de steder som er meget

langt borte fra deg, som ikke er av disse folks steder.

Men i disse folks steder som Herren din Gud gir deg til arv, skal du ikke la noen leve som drar ånde.»

(Femte Mosebok, 20, 10-17).

Det var i denne ånd, og ikke i den kristne ånd, at Nürnberg-dommen ble avsagt. «Daily Mail»s spesialkorrespondent, Frank Owen, henviste tydelig til denne kjensgjening, og på følgende vis:

«... President Lawrence opplesning av dommen varte nøyaktig i 50 minutter. Dette foregikk i den store forsamlingssal, hvor der — som i tidligere tider — befant seg en statue av jøden Moses, holdende de 10 bud fast i sine hender.»

II

EN MEGETSIGENDE

STATUE

Dette var virkelig en opplysning som man bør være «Daily Mail» takknemlig for! Tenke seg til at der i Gauleiter Streichers, «jødebøddelens» by, i den byen hvor raserelovene i 1935 ble dekretert, i byen hvor det nasjonal-socialistiske partis medlem-

mer holdt sine stevner... at en status av Moses kunne bli stående der like til Hevntribunalets ankomst... i den store og hytøelige rettssalen i denne byen, — ja, forholder det seg slik, da kan de «barbariske, antisemitiske metoder» til den dødsdømte Streicher ikke ha vært på langt nær så grusomme som den presse, som tilhører den samme rase som Moses, forsøker å få oss til å tro...

I forbigående gjør vi oppmerksom på at Hevntribunalets ikke var i stand til å fremlegge noe som helst bevis mot Streicher for en eneste forbrytelse eller mishandling av jøder. Anklagene mot ham grunnet seg på «forbrytelsene» til en mann som i tale og skrift hadde opplyst det tyske folk om det offentlige livs totale jødiinfisering. For jurister som muligens befinner seg blant våre lesere, vil vi tilføye at ved Hitlers maktovertagelse i 1933 var 78 pst. av Berlins advokater jøder, skjønt de ikke utgjorde så meget som 1 prosent av befolkningen... For å væhe helt nøyaktig: 0,86 pst. Men «jødebøddelens» ord er selvsagt meget bedre

«stoff» med hensyn til propagandavirkning... Hva var det ikke Moses selv sa: «Men hvis de avslår å betale tribut til jødene, skal du sende dem allesammen mot sverdeggen.»

Skjønt tre av de tiltalte ble frikjent — hensikten var naturligvis å kaste blå i øynene på den offentlige mening — så kunne ikke dette bedra et eneste tenkende menneske.

Endog selvsamme dag forlangte de av de Allierte betalte kreaturer — slike som de såkalte «østerriske regjeringsmedlemmer» og «de første tyske ministre» utlevering av de frikjente for å overlate dem til den «velfortjente rettferdighet».

At «Reuter» hadde begått en megetsigende bommert ved å betegne «førsteminister» Hoegner (han var så redd for sine landsmenns hevnt at han ikke turde begi seg ut på gaten uten eskorte) som «gubernør» i Bayern er en kjensgjerning som ble enda sterkere understreket ved de i stor utstrekning avslørte beretninger om den gunstige mottagelse som domsavsigelsene fikk hos den tyske befolkning.

Refleksjoner . .

(Forts. fra s. 3)

husleienemndene. Det må jo til, hvis man skal greie å holde leien på et lavmål. Og de første år etter «frigjøringen» var det jo slik, at de som hadde vært medlem av NS ikke burde ha noe hus å bo i. Ja mange ble sogar satt ut av de leiligheter de bebodde. Kom så å snakke om individets rett! Det gikk enda så langt at Husleienemnda ville sette NS-folk ut av sitt hus som han eiet selv og ikke skyldte en øre på. Jeg var selv en av dem som nemnda forsøkte å få ut av mitt hus, som jeg hadde eid i 40 år og som min far hadde eid i 40 år før meg. Ikke nok med det; men man ble pådyttet uverdige folk som en ikke ville ha i sin leiegård. Det var ofte folk som kommunen ikke kunne skaffe hus, da ingen ville ha dem som leietøere og som kommunen også helst ville være kvitt.

Prisstigningen har på ingen måte kulminert, enda vi skriver april 1954. Det ble jo sagt like etter «frigjøringen», at alt skulle bli gjort for at vareprisene skulle bli holdt nede på det nivå vi var i 1945. Men hvordan er det blitt? Det er kommet lønnsaksjoner fra alle etater, slik at lønningene har gått foran til værs. Og naturlig er derfor vareprisene fulgte etter. Dette er en gylden og umiskjennelig konsekvens.

«Dagbladet» offentliggjorde den 9. april en lang artikkel om bak-

grunnen for okkupasjonen 1940 av overrettssakfører Sverre Hartmann, som Dagbladets Tysklands-korrespondent, hvori det bl. a. heter: «at dette er et helt nytt materiale om den umiddelbare bakgrunn for invasjonen den 9. april. Hartmann påviser at Quislings kup i virkeligheten var tyskeren Scheidts storstilte köpenickiade. Hans uventede initiativ kullkastet Hitlers planer og gjorde Quisling til den farligste mann for Tysklands militære mål i Norge! Den 9. april ble situasjonen sett i sammenheng med Quislings forutsetninger likefrem paradoksal. I virkeligheten stilte den ham i et uløselig dilemma. For han hadde nettopp ikke tatt sikte på at tyskerne skulle komme til Norge som erobrere!

Når taken letter for all nedrakking og mistenkeliggjørelse sett i historisk lys, så vil den fortone seg ganske annerledes enn gjennom den hets som ble trommet sammen mot ham i 1945. Når de historiske dokumenter kommer for dagen, vil han komme til å stå i et annet lys, enn man fikk inntrykk av gjennom «rettssaken» mot ham. Han vil komme til å fortone seg som den gode nordmann, som bare ville sitt land og folk det best oppnåelige under den situasjon som da forelå.

ARGUS.

Dannet dame

Ø. delta i klubb evt. kontakter for start. Alder 50-70.

Bill. m. «Adspredelse Oslo».

Disse beretninger var jo ikke noe annet enn rene propagandaløgn fra okkupasjonsmaktens side.

III

TYSKE MENINGER OM DOMMEN

Hva var nu den virkelige mening hos det tyske folk om denne teater-prosess og domstolens avgjørelser? Vi finner svar på dette spørsmål i to meldinger fra «Reuter», d.v.s. hvis vi forstår å lese mellom linjene. En «tysk» journalist uttalte følgende etter frifinnelsen av de tre tiltalte, — Papen, Schacht og Fritsche:

«Dette var bra for det tyske folk, for de fleste (!!) trodde at alle de tiltalte ville bli dømt og at rettssaken ikke var annet enn en farse! Jeg selv måtte overbevise noen av mine venner (selv de «demokratiske» tyskere var altså ikke helt overbeviste?) om at de referater jeg skrev i forbindelse med rettssaken var sannferdige!» (!!)

Langt mere symptomatisk med hensyn til den suverene forakt hvormed det tyske folk betraktet Hevn-domstolen, er følgende notis:

«Reuter»s korrespondent

spurte en tysker om han akttet å overvære rettssakens siste akt. Tyskeren svarte: — Jeg har viktigere ting å gjøre enn som så! Vi står her for å se om vi kan få tak i fisk. Der er kommet et parti sild til Nürnberg i dag, og hver av oss har rett til en sild! For oss er dette en sak av stor betydning!

(United Press og Reuter, 30. 9. 46).

I sin imbesile stupiditet merket den nevnte korrespondent fra Reuter øyensynlig ikke den bitre ironi i svaret til den tyske «man in the street». En utsultet befolkning kaver og strir for å få tak i en sild, mens apostelene for humanitet, rettferdighet og demokratisk sinnelag forkynner en dom som ikke er annet enn hevn...

Pressebyrået «Associated Press» betrodde oss følgende med hensyn til den måte de demokratiske rettsmetoder ble bedømt på av den frikjente dr. Schacht. Som bekjent karakteriserte han seg selv som «en god demokrat», og han kunne sikkert takke den omstendighet for sin frifinnelse at han hadde deltatt i sammensvergelsen i forbin-

Hypnotisme

Nu er det snart 9 år siden det norske syndefallet skjedde, da hele befolkningen ble beruset av «kunnskapstreets» bedøvende frukt, og enda kan bedøvelsen vær så sterk at den store masse fremdeles lever i hypnotismens søvn, uimottagelig for alt som er kommet for dagens lys om det virkelige forhold; hvem som var slangen i dette Norges paradisi.

Den første opplysende røst var Marta Steinsviks bok «Frimodige ytringer». Vel nok skapte den en del røre da den kom, og mange trodde vel også at hun kom på «bålet» for det hun skrev. Men se, det var ingen som turde røre ved henne. Giften var dog så sterk i folket, at de opplysninger hun kom med maktet ikke å rive bedøvningen ut av folket. Og siden er det skrevet en masse av samme innhold som i Marta Steinsviks bok, og enkelte har nok oppdaget hulheten i rømlingenes propaganda, men den slo da også sterke røtter i folket, at alt det som er sagt og skrevet

preller av mot den en gang innsprøytede gift.

Og nu har man fått det befriende ord: «Ro omkring rettsoppjøret». La de som har lidd under forfølgelsen og fremdeles lider ha edt de har fått. Det skal være ro i landet nå. De skyldige ler, de har foreløbig vunnet spillet, de har tilslutning av folket og står på «rettens grunn», så de kan være trygg i allfall så lenge som hypnotismen sitter i folkets flertall. De trøster seg med, at det varer i deres tid. At klarhet i dette renkespillet

- Billig god mat -

NYSALTA UER leveres nu i heltønner, halvtønner og kvarttønner til handlende og forbrukere. Kvarttønner selges forbrukere for kr. 45.— 25 kg. netto. I halvtønner 50 kilo kr. 75.00 — heltønner kr. 140.—, handlende engrospris.

OTTO OTTESEN-HAVNERAAS A/S

Telef. 1630 - Kristiansund N.

delse med bombeattentatet på Hitler:

«Da han ble spurt om han ventet å bli dømt av en tysk domstol nu da han var blitt frikjent av «Den Internasjonale Militærdomstol», svarte Schacht, at i Hitlers tid hadde man fri meningsytring i Tyskland, mens der nu hverken eksisterte lover eller meningsfrihet.»

(«Manchester Guardian», 2. 10. 46.)

Hva sier De så til dette, mine herrer forsvarere for demokratiet?

Allerede under prosessen skrev et prominent medlem av den britiske militærregjering i Tyskland, jarlen av Rosslyn, etter fire måneders virksomhet i Hannover følgende i «Daily Telegraph»:

«Noen tyskere jeg møtte var av den oppfatning at prosessdokumentene i Nürnberg var forfalsket og at, når det gjaldt fotografiene fra konsentrasjonsleirene, så var det fotografier, hvis mise en scène var laget for anledningen... Tyskerne følger ikke den minste skyld for krigen eller dens ulykker. Mange mener at den nylig stedfunne reduksjon av matrasjonene til 1050 kalorier pr. dag bare skjedde for å

straffe dem og ikke av noen annen grunn.»

(«Daily Telegraph», 23.4. 46.)

Da som bekjent nasjonal-socialistene blir helt innesperret i konsentrasjonsleirer som «forbrytere» (mens i det minste et dusin stykker av dem dømmes til døden hve dag eller dør av sult), er det rimelig å anta at jarlen av Rosslyn bare har støtt på «demokratiske» tyskere.

Men når, selv i disse kretser av det tyske folk, i kretser altså som ikke har vært delaktig i «nazi-misgjerningene», når «vox populi» uttrykker seg på denne måten (hva de britiske tjenestemenn sikkert gjengir korrekt), da kan vi med trygghet hevde at de svimlende utgifter i løpet av de 10 måneder i Nürnberg fullstendig har forfeilet sin propagandavirkning overfor det tyske folk!

(Forts. neste nr.)

Har De fulgt med fra begynnelsen? Hvis ikke kan vi skaffe Dem alle nummer av Folk og Land, hvor «en ny rett» er trykket.

Trygve Engen:

Jeg er ingen landssviker

Krøniken om førkrigstidens, krigstidens og etterkrigstidens

hendinger, slik vi så dem.

Eget forlag, Straumholmen

Pris kr. 11.— til F. rb. giro 15028

en gang vil komme, at det hele folk vil oppdage hva som egentlig hendte i 1940 og 1945, det vet de, men da vil de vel og vakkert være kommet i sine graver og ikke kan trekkes til ansvar for noe. En er allerede kommet på sin plass i den jord han forrådte.

De som uforskyldt led og de som ble dømt og straffet for de stod i god tro — mange av dem — er vel også gått bort, men de etterlater seg en slekt, som vil kunne vanske deres minne rent og få bort «svikerstemplet» av slekten.

Vi som ennu lever må ikke bli trett av å rope i «ørkenen». En gang vil røsten bli hørt, når folket er kommet til hektene igjen etter seansen. C.

Husk kontingenten!

«NASJONAL SAMLING» (ukeavisen) årg. 33—34 og 35—36 innbundet til salgs. Tilbud sendes ekspedisjonen. Bill. mrk. «Tilbud».

Dannet, enslig yrkeskvinne søker koselig værelse i Oslo. Solid betaler. Ref. Alt har interesse.

Bill. mrk. «Pris spiller ingen rolle».

Vaskemaskiner

Et parti 35-liters ikke helt ferdigmonterte, ulakkerte i helt lukket, moderne skapform selges for kr. 110.— til 168.— pr. stk, komplett med nyeste type bakelitt-rotor, uten motor. BTH vaskemaskinmotorer kr. 156.—

E. PAROW, Melhus st. (B) Telf. 250.

Deutschland ruft Norwegen

zum freundschaftlichen Briefaustausch auf. Alle Altersklassen und Hobbies. Sprachen deutsch, englisch od. franz. Zuschriften erbeten an Gg. Hanssen, (20a) Walsrode (Hann.), Deutschland.

SAKORN TIL SALGS

Sol II spirer 96 pst., pris 85 øre pr. kg.

Varde spirer 96 pst., pris 95 øe pr. kg.

Diamant II spirer 97 pst., pris 105 øre pr. kg.

Alt rensset og beiset.

Henv. Hans Lie, Fall st. — Telf. Høv 6 B.

UR

I vekkerur, stueur og kaminur fører jeg det beste som kan oppdrives, nemlig

— **Junghans**
VEKKERUR

fra kr. 19.— til kr. 32.—

REISEVEKKER

i skinnetu til kr. 54.—

KAMINUR (bordur)

fra kr. 179.— til kr. 331.—

STUEUR

fra kr. 182.— til kr. 280.—

ARMBÅNDSUR

kommer ennu meget uregelmessig, men jeg fører alle de kjente merker — Omega, Tissot, Longines, Cyma, Certina, Revue etc.

Skriv til meg og oppgi prisklasse De ønsker i ur, og jeg skal ta ut ett som De skal bli tilfreds med.

Dette er en tillidssak men lesere av denne avisen kan være sikker på reell behandling.

R. Gjessing

Urmaker
DRAMMEN

Skrivemaskiner

«OPTIMA»

Portable m. koffert. 1 års garanti, kr. 515.— netto.

Tysk toppkvalitet.

Avbetaling innrømmes

SVERRE JACOBSEN

Ilseng.

Eventyret om Solbris

300 sider — Rikt illustrert
Kr. 13.— innb.

Portofritt ved forskudd
Et lite restopplag selges nå ut. Hvis De ennå ikke har den må De benytte anledningen.

Restopplaget selges av

Sverre Jacobsen

Ilseng

Den norske generalstab

(Forts. fra side 1)

Og nå kommer den nye offisielle konklusjon: lekasjen var i Paris. Og ikke bare det. Lekasjen var ikke et resultat av slarv eller uforsiktighet. Den var forsettlig. Den franske regjeringen hadde sviktet tilliten og sluppet nyheten ut nettopp for å egge tyskerne til angrep på Norge. To indisier blir anført. Før det første flammet det gjennom hele desember og januar en hissig kampanje i den franske presse for en ny front i Skandinavia. Det var den finske vinterkrigen som hadde vekket forhåpningene. Og like uvillige som tyskerne i det lengste hadde vært til å splitte sine krefter gjennom et foretagende i nord, like ivrige hadde franskmennene vært etter å lokke dem til å gjøre det. En front i Skandinavia ville innebære vesentlig mindre muligheter for en samlet tysk innsats i vest. I Paris var man mer enn villig til å ofre de nordiske land, — både Finland som man forega å ville hjelpe, og Sverige — Norge — Danmark, så sant man kunne oppnå en utsettelse med den fryktede tyske panserstormen.

Dette siste indisium er det viktigste. Men det finnes ett til. Umiddelbart etter lekasjen forlangte nordmennene at ingen annen fransk avis måtte trykke opp den nyhet som Journal de la Marine Marchands hadde bragt. Dette lovet den franske regjering. — Men det merkelige var at heller ingen tysk avis nevnte saken. Man vet at lekasjen var blitt kjent innen de tyske avisredaksjoner. De tidde imidlertid som muren — enda man nok kunne ha ventet en storm av forbitrelse og bebreidelser. Denne taushet synes å ha irritert franskmennene. Og etter noen uker lot de en ny ballong gå til vær. Nok en fransk avis jgenga tonnasje-avtalen. Og det tyder på at franskmennene gikk fram både planmessig og hensynsløst.

Og nå mener den norske generalstabens krigshistoriske sakkyndige at det var lekasjen den 11. januar som foranlediget Hitler til selvsamme dag å fatte sin skjebnesvangre beslutning. Atter er det den tyske pressens taushet som får tjene som indisium. Etter at Hitler hadde truffet sin bestemmelse fikk pressen

befaling om å holde tett for ikke å uroe nordmennene.

Dette er altså den norske generalstabens syn på saken. Det er en elegant indisiebevisføring. Men det er mer enn som så: det er et illustrerende eksempel på hvor umoralsk storpolitikken er — — —»

Artikkelforfatteren ytrer en betenkelighet ved den konklusjon man er kommet fram til. Var det virkelig mulig at Hitler kunne ha nyheten i den franske avis så betids at han alt selvsamme dag var i stand til å bygge sin beslutning på den? Denne betenkelighet kan forfatteren ta med ro. — For det første kommer de franske aviser gjerne ut allerede kvelden før de er dato-stemplet, og dertil kan man være forvissnet om at en «knaller» som det her var tale om, ble ekspedert tredobbelt express langs de kanaler som vi — med erfaring fra vinteren 1939/40 — vet at tyskerne den gang var mestere i å arrangere. En slik nyhet som denne famøse tonnasje-avtalen ble nok ikke sendt den ty-

Dr. Scharffenberg beskyller -

(Forts. fra side 1.)

ning for Norges opptreden i den annen verdenskrig.

Man må hele tiden holde seg for øyet Regjeringens proklamasjon den 3. september 1939 — den viktigste erklæring i Norges nyere historie, avfattet i det Kothske språk:

«VI HAAKON, Noregs Konge gjer kunnig:

VI har vedteki å halde opp fullkommen nøytralitet for Norge i den krigen som var broti ut mellom Storbritannia og Frankrike på den eine sida og Tyskland på den andre sida.

For nøytraliteten for Noreg gjeld dei forskriftene som er utferda med den kongelige kunngjeringa frå 13. mai 1938, jfr. kgl. res. frå 2dre desember s. å. i samband med deklarasjonen frå 27de mai 1938 mellom Noreg, Danmark og Finland, Island og Sverige.

Gjevi på Oslo Slott, den 3. september 1939.

Under vår hand og riksseglet
HAAKON

Johan Nygaardsvold.

Av det som foreligger opplyst til nå — og det er etter Scharffenberg langt fra alt —

ske fører som en alminnelig trykksak.

Alt tidlig under okkupasjonen ble det av oss hjemmeverende hevdet at tonnasje-avtalen med England mer og mer ville trenge seg i forgrunnen som det utslagsgivende ved Norges inndragning i stormaktskrigen. Presset og truet av England var vi nok — vi fikk tomme skruen på oss allt i de første septemberdager 1939, men det endrer likevel ikke det faktum at vi på norsk hold begikk et dundrende nøytralitetsbrudd. «Den norske handelsflåten har betydd mer for oss enn en armé på en million mann,» sa statsminister Churchill. Og såpass forsto nok både Hitler og hans sakkyndige også.

A tro på at slikt som en overføring av hele vår tankskipsflåte til den ene krigførende part skulle kunne hemmeligholdes for den andre parten, var en latterlig blåøyethet. Og den blåøyetheten fikk vi betale dyrt. Vi som ble gjort til syndebukker for de skyldiges misgjerninger mer enn noen.

Når tør det norske folk se sannheten i øynene?

H. G.

fremgår tilstrekkelig klart at den norske regjering ikke i gjerning fulgte sin proklamasjon om «FULLKOMMEN NØYTRALITET». Regjeringen brøt sitt høytidelige ord og løfte ovenfor — det er just dette som er riksretts- om ikke strafferettstemaet. Den svek — bak folkets rygg — sin «kunngjering», til gagn for England og til skade for Tyskland, som derved ble provosert til i selvforsvar å besette Norge den 9. april 1940. Dette forhold er en viktig faktor i det militære og politiske folkebedrag som førte til 9. april og de derav følgende ulykker for Norge...

Vi finner det kompromitterende, hvis de gjenlevende medlemmer av regjeringen Nygaardsvold kan overhøre Scharffenbergs beskyldning om at regjeringen bevisst svekket Norges militære forsvar med et britisk angrep på vårt land for øye.

Han skrive:

«Nøytralitetsvernets maktløshet overfor det uventede tyske angrep 9. april blir mest forståelig, hvis Regjeringen bevisst holdt vernet så svakt at det skulle være «militært

meningsløst» å gjøre motstand mot et eventuelt angreps angrep.» (Uth. her.)

Kan rette vedkommende la sitte på seg ovenstående forrederibeskyldning framsatt av en sannhetssøkende vitenskapsmann av Johan Scharffenbergs dimensjoner — ja da kan vel ofrene for emigrantregjeringens avledende strafferaseri åpenlyst behandle hele «rettsoppgjøret» som et klart lovbrudd — og innrette seg deretter?

Oslo, 5. april 1954.

Alexander Lange.

Hotell
Britannia
DRAMMEN

Benytt

HÅNSKOMAKEREN
i Neberggt. 15 - Oslo

Overrettssakfører

Ketil Harnoll

Munkedamsv. 5. Oslo

Tlf. 42 21 30

O.r.sakfører

SOLVEIG STANG

Alm. praksis.

Bokføring. Mangfoldiggjøring (Stenslerring).

Konferanse etter avtale.

Tlf. 37 96 26, Bentsebrugt. 16c. oppg. A. II. Oslo.

Tannlege Maamoen

Hansteensgt. 2

Telef. 44 36 99 - 44 43 33

Tannlæge

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

FOLK og LAND

Ansv. redaktør og utgiver:
FINN BRUN KNUDSEN

Utkommer i Oslo

Redaksjon:
Postboks 1407, Oslo
Telefon 55 76 56

Ekspedisjon og kasse:
Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96

Abonnementspriser:
Kr. 16.00 pr. år, kr. 8.00 pr. halvår. Sverige, Danmark: kr. 20.00 pr. år, kr. 10.00 pr. halvår. Utlandet for øvrig: kr. 24.00 pr. år, kr. 12.00 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 30.00 pr. år, kr. 15.00 pr. halvår.
Løssalgpris: 40 øre

Annonsepris:
32 øre pr. millimeter over en spalte

Bruk postgironr. 16450

Sambandstrykkeriet
Oslo